

William Blake (1757-1827)

DAL

Mezőn kószáltam boldogan,
Nyár pompáját izleltem én,
Mig Ámor herceg nem suhant
A nap sugárain felém.

Hajamba font liliomot,
Rózsát fejemre, vérszinüt;
Kertjébe vélem elfutott,
Ahol gyönyör száll mindenütt.

Szárnyamra harmatcsepp esett,
Dalom naptól izzóra vált;
Selyem hálóval meglesett
És fényes kalitjába zárt.

Most tréfál vélem, játszogat,
Leül mellém, mig dalolok;
Széjjelfeszíti szárnyamat,
És gúnyol, hogy már rab vagyok.

